

1

Není to tak dlouho, co jsem se ti posledně zpovídala, ale už toho zase mám na srdci docela dost. A předem varuju: Něco z toho je opravdu síla.

Můj příběh začíná strašlivou smrtí Malcolma a Maud Angelových. Nebyli to jen ti bohatí představitelé newyorské smetánky, o kterých se píše v *New York Times*.

Byli to mí rodiče. Jsou mrtví. Před třemi měsíci za děsivých okolností zemřeli ve vlastní ložnici a mí bratři a já jsme zůstali sami, zdrcení a bez peněz.

Ani nemluvě o tom, že jsme všichni byli podezřelí z vraždy.

Nakonec – poté, co jsem odhalila klíčový důkaz – nás podezírat přestali. Takže co myslíš, jaká je pravděpodobnost, že v mém životě dojde k dalšímu otřesnému, děsivému zločinu? Asi sto procent, na to můžeš vzít jed.

Protože už se to stalo.

Můj bratr Matthew byl obviněn z toho, že zabil svou čtyřiadvacetiletou přítelkyni, herečku Tamaru Geovou, a její nenarozené dítě. Aby to nebylo málo, začala Tamara po smrti našich rodičů před novináři tvrdit, že Matthewovi byla nevěrná – s *naším otcem*.

Pohoda.

Tím se dostávám ke dnešnímu dni, který se ke vzpomínání moc nehodí. Snažím se myslet pozitivně a usmívat se kvůli Matthewovi, za kterým jsem přijela na návštěvu.

Do vězení.

Hluboko uvnitř nechvalně proslulé Newyorské městské věznice, přezdívané (z dobrého důvodu) Hrobky, jsem se zatajeným dechem následovala statného dozorce dlouhou šedivou chodbou, která byla cítit po moči a mužském potu. Zavedl mě ke skládací židli před plexisklovou stěnou.

„Tady počkejte.“

Tak jsem čekala. A hned jsem si začala nervózně pohrávat s knoflíky svého kabátu. Už za pár dní se Matthew měl dostat před soud a já mu nesla špatné zprávy. Jeho údajně neprůstřelné alibi na noc, kdy byla Tamara zavražděna, se sesypalo jako domeček z karet. Svíralo se mi břicho, když jsem si představila, co by to pro něj mohlo znamenat a co by to mohlo znamenat pro nás – pro to, co z naší rodiny zbylo.

Ruce se mi třásly. Dříve jsem bývala klidná, ať se dělo cokoli, ale v posledních dnech jsem se cítila tak bíděně, že jsem už skoro zapomněla na to, jak tlumivé léky, které mi rodiče dávali každý den, dokázaly držet moje emoce pod kontrolou.

Zaslechla jsem ozvěnu kroků, které se ke mně blížily někde za betonovými stěnami. Matthew pořád nikde. Zavrzaly panty a kov zaskřípal o kámen. Pak práskly dveře a kovově cvaknul zámek. Každý z těch zvuků ve mně probouzel ještě hlubší beznaděj.

Konečně se otevřely dveře na opačném konci cely

s plexisklem. Matthew vstoupil v doprovodu uniformovaného dozorce.

Možná si Matthewa Angela pamatuješ z doby, kdy vyhrál Heismanovu cenu, jak sebevědomě vyběhl na pódium a zvedl těžkou trofej nad hlavu, když všude kolem blýskaly fotoaparáty. Možná si pamatuješ, jak vykopával za New York Giants, jak si v koncové zóně stavěl míč a zvedal nad hlavu zařatou pěst. Přinejmenším ho snad znáš jako toho mladíka z reklamy na polévku. Matthew Angel byl vždycky tím, kým se chce stát každý desetiletý kluk: hrdinou, rockovou hvězdou, usměvavým svalovcem s vynikající fyzičkou. Byl to bůh amerického fotbalu.

Teď by ho asi nikdo z jeho fanoušků nepoznal. Matthew vypadal jako zachmuřený medvěd v oranžové kombinéze, ruce měl řetězem připoutané ke koženému opasku, pouta měl i na nohou.

Můj dříve sebejistý bratr se tak styděl, že se mi ani nepodíval do očí. Dozorci mu ztěžka položil ruku na rameno a donutil ho usednout na židli, než mu rozeplnul pouta.

Do očí mi vyhrkly slzy. To bylo něco, na co jsem si zatím ještě nezvykla.

Matthew se pokusil o úsměv. Pak se naklonil k mřížce vsazené do plexiskla. „Ahoj Tandy. Jak se máš? Jak se mají kluci?“

Naši bratři Harrison a Hugo. I v téhle zoufalé situaci myslel Matthew na ně. A na mě. Po tváři mi sklouzla slza. Rychle jsem ji otřela, aby to neviděl.

Zhluboka jsem se nadechla. „Matthew, musím ti něco říct.“

2

„Jde o ty tvoje kamarády, Matty,“ řekla jsem skrz mřížku. „O ty, co se dušovali, že jste společně hráli poker, když Tamaru zabili. Teď tvrdí, že lhali, aby tě kryli, ale potom se v nich hnulo svědomí. Řekli Philippovi, že pod přísahou budou vypovídat podle pravdy.“

Zadržela jsem dech a připravila se na výbuch, který se dal čekat. Matthew si sice na veřejnosti zachovával dokonalou image, ale doma jsme věděli, že může kdykoli vybuchnout. *Sklony k násilným výbuchům*, tak se tomu odborně říkalo.

Ale dnes můj bratr jen překvapeně zamrkal. Oči měl plné smutku a nejistoty.

„Možná jsem to udělal, Tandy,“ řekl nakonec. „Já vážně nevím.“

„No tak, Matthew!“ vyhrkla jsem zděšeně. „Ty jsi Tamaru *nezabil*.“

Naklonil se blíž k mřížce a přitiskl dlaně na plexisklo, až zbledly. „Ti kluci říkají pravdu, Tandy. Hráli jsme poker jenom pár hodin. V době, kdy podle patologa Tamara zemřela, jsem s nimi už nebyl.“

Sevřela jsem rty ze všech sil, abych v sobě udržela

hněv. Ani nemluvě o pochybnostech a hluboké hrůze. „Cože? A kde jsi byl?“

Zavrtěl hlavou. „To ani nevím. V nějakém baru? Opil jsem se do němoty a nějakým zázrakem jsem se dostal domů. Nepamatuju si z toho prakticky nic.“ Přitiskl si dlaně na spánky a zhluboka se nadechl, než pokračoval. „Vím jenom to, že jsem si k ní lehl do postele, a když jsem se probudil, byla mrtvá. Byl jsem celý od krve, Tandy. Krev byla úplně všude. A co se stalo před tím, to vůbec nevím.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. Snad poprvé v životě jsem nevěděla, co říct.

Na druhou stranu to nebylo tak úplně nemožné. Když byla Tamara zavražděna, ještě užíval přípravky Angel Pharma – experimentální koktejly rodinné farmaceutické firmy, které nám rodiče sami naordinovali – jež v něm vyvolávaly sklony nejenom k násilným výbuchům, ale i k výpadkům paměti.

Zadávala jsem se na vlastní ruce. Chvěly se. Sbírala jsem odvahu položit mu otázku, nad kterou jsem si lámala hlavu už celé týdny.

„Proč jsi mi neřekl, že je Tamara mrtvá, Matty?“ zeptala jsem se a riskla krátký pohled do očí. „Ten den jsi přišel domů. Strávil jsi s námi celé dopoledne. To sis za celou tu dobu nenašel chvíli, abys nám řekl: ‚Jo, mimochodem, ráno jsem Tamaru našel mrtvou.‘?“

Matthew si dlaněmi zakryl oči. „Byl jsem v šoku,“ řekl. „A taky jsem se bál, jasně? Nevěděl jsem, co se stalo. A vás tři už tou dobou pořádně dusil státní návladní kvůli našim. Měl jsem pocit... měl jsem pocit...“

Najednou vztekle uhodil do plexiskla, až se celá stěna zachvěla.

„Klídek!“ zaburácel dozorce za jeho zády.

„Jaký pocit?“ zeptala jsem se tiše.

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že jsem měl pocit, že když to nebudu brát na vědomí, tak to nějak samo přejde. Nechtěl jsem naši rodinu vtáhnout do dalšího maléru.“ Když se na mě konečně podíval, měl v očích slzy. „Možná jsem to udělal, Tandy. Víš přece, že v našich žilách koluje šílenství.“

„V mých ne, Matty. Už ne.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Já už nechci mít se šílenstvím nic společného.“

„Tak to je samo o sobě dost šílené.“

A pak se Matthew zničehonic rozbřečel. Něco takového jsem nikdy v životě neviděla.

„Byl jsem opilý. Nevím, jak jinak bych to mohl udělat,“ řekl mezi vzlyky. „Kdybych se znovu podíval do bytu... možná... kdybych se tam mohl vrátit, tak bych si možná vzpomněl. Bože, kéž by mě pustili na kauci. Už jsi mluvila se strýčkem Peterem? Nesehnal by ty peníze někde?“

Zavrtěla jsem hlavou, hrdlo se mi svíralo. „Jsme na mizině, vzpomínáš? A kauce je pět milionů dolarů.“ Přitiskla jsem svou vlastní dlaň na plexisklo v místech, kde se o něj opíral on, jako bychom si tak byli blíž. „Prosím tě, Matty, už nemluv o tom, že bys byl vinen. To nemůže být pravda.“

Dveře za jeho zády se otevřely. „Konec,“ zavelel dozorce.

„Je mi to líto, Tandy,“ řekl Matthew a pokusil se o omluvný úsměv. Dozorce ho odvedl z cely, dveře se zavřely a já pořád seděla na židli, úplně omráčená.

„Chcete se tady zabydlet nebo co?“ ozval se dozorce, který stál za mnou. Vstala jsem a svižně jsem

vykročila zpátky chodbou, jako bych vnitřně nebyla úplně zlomená.

Když jsem odcházela z Hrobek, ostré sluneční světlo mě pálilo v očích. Mžourala jsem, když jsem si na Baxterově ulici zastavila taxík, a pak jsem za sebou práskla dveřmi tak silně, až se celé auto zhouplo.

„Prosím, odvezte mě domů,“ řekla jsem řidiči.

Chladně se na mě zadíval do zpětného zrcátka. „Mám hádat, kde bydlíte?“

„Do Dakoty,“ odsekla jsem. „Prostě jeďte.“

Vůz poskočil dopředu a zamířil do centra.

ZPOVĚĎ

Je tu jedna věc, které se vyhýbám. Věc, kterou jsem nikdy nikomu neřekla. Ani sama sobě jsem ji nechtěla přiznat. Ale tohle je zpověď, takže se můžu vyzpovídat. Tak do toho.

Nejsem si jistá, co si mám myslet o celé té záležitosti s emocemi.

Já vím, já vím, byla jsem to já, kdo nejvíc šílel, když se ukázalo, že všechny ty pilulky, které nám rodiče každé ráno dávali, byly ve skutečnosti testované přípravky Angel Pharma ovlivňující emocionální, duševní i fyzický vývoj. Já to byla, kdo po Harrym chtěl, aby společně se mnou všechny ty léky okamžitě vysadil a abychom se pokusili stát se znovu pány svých životů, hlav a možná i duší.

Ale ty léky už prosákly do nás samotných – do všeho, co nás dělá lidmi. Když jsem viděla těla našich rodičů, zkroucená v posteli v předsmrtných křečích, ani jsem neplakala! Necítila jsem bolest ani ztrátu, jen zlost. Zlost byla jediná emoce, která byla v rodině Angelových do určité míry povolena. Možná proto, že zlost podněcuje tvorbu adrenalinu a adrenalin může být velice prospěšný. Ať už hrajete americký fotbal nebo Mozarta v Carnegie Hall,

ať se proplétáte složitými výpočty na papíře anebo dosud nezmapovanou džunglí a divočinou, adrenalin se vždycky může hodit.

Malcolm a Maud to samozřejmě věděli. Proto se nás snažili stimulovat k optimálním výkonům. Odměňovali výjimečné výkony extravagantními odměnami zvanými Grande Gongo a trestali selhání extrémními tresty zvanými Sekec. Všechny emoce, jako soucit, lítost, dokonce i *radost*, byly projevem selhání. Byly bezúčelné. Pro jejich děti nevhodné.

Dokud Malcolm a Maud nezemřeli. A já se nezačala rozhodovat sama za sebe.

Teď, o tři měsíce později, už leccos cítím. Cítím bolest a nervozitu a vzrušení. Cítím radost, nejistotu a pochybnosti. Dokonce čas od času cítím i naději. Prostě pořád něco cítím, a abych byla upřímná, někdy bych nejraději spolýkala celou hrst těch pilulek, abych zas na chvíli měla pokoj.

Ale nejhorší ze všech těch nových emocí je strach. Strach opravdu nenávidím. A poslední dobou se bojím *pořád*. Bojím se, co bude s mým bratrem Matthewem. Bojím se, co bude s mým dvojčetem Harrym a s naším malým Hugem, jak to dopadne s naším bytem a jestli nás nevystěhují, nepošlou k pěstounům a do státních škol. Ani si nechci představovat, co by se stalo, kdyby se jeden z nich ve škole stal obětí šikany. Harry by se nejspíš sesypal a zůstal v slzách ležet na zemi, zatímco Hugo by se asi – ne, určitě – proměnil v malého Hulka a roztrhal dotyčného na kousičky. A pak bych měla za mřížemi *dva* bratry.

Jo, a taky se hrozně bojím, že už nikdy nevidím Jamese.

James Rampling. Jediný kluk, kterého jsem kdy milovala, a jediný člověk (kromě mé starší sestry Katherine,

jež zahynula už před lety), kterému bych se s tímhle vším mohla svěřit... kdybych věděla, kde ho najdu.

To by asi bylo to úplně nejhorší – že už bych nikdy znovu nepoznala pravou lásku. Při té představě se mi svírá žaludek, srdce mi buší a hlava třeští.

Vidíš? Strach. Nesnáším ho. A jestli se všechno rychle neuklidní, tak se už jenom kvůli tomu strachu zase znovu stanu tím hodným malým robotem, kterého ze mě udělali Malcolm a Maud. Začnu zase brát jejich léky.

Opět budu bezcitná.